

— 43

Etter som der føles og pæles
 Mø saa mykky Stas uti Huus og Glas.
 Eg maa komma tras,
 Saa di ore jille aa snille
 Kiem naa sankante ble aa mille.

Løvendal Sielf er mø Fruce
 Pynna som fagreste Duve.
 Etter følgier Kæzer aa Facer
 Klæd te Græsbus-Rey, qvar ha si mø sey,
 Glor taa lange Ley,
 Stire, Belle, Snore aa Bore
 Glümmer ti qvar Som aa qvar Kore.

Naa maa øg hem tæl aa grælle,
 Hu Sigri ti Fiøse ska stælle.
 Je ska oppaa Laaven aa Kaaven
 Laga Tina tel som ska bli tel Mæl
 Aa til Øll Jend-Kvæl.
 Ha saa Go-Nat, Kanner aa Grammer!
 I Morraa svier Ruuset ti panner.

(Skrive i Kristiania.)

Or ein avisstrid i „Skiens Ugeblad“ 1832.

Ei gaamole Kjering sat i Aaska aa ramsa om Løysningje saaleis: — Adde kloke Fok vi au vita, at ette den nye Grondlaaaje hæve kvor Manne saa mykky Friket, at Løysningje blive reine Ret, saa Ingjen kan røre a i mindste Maati. Heltet skjonar øg kji plent detti, fy øg skjilar kje te lesa sjon i Grondlogje, Gud naae naeg! Beri tis øg skjone da, at Kastelone ø haaste lite, aa Kongjen kan kji skaffe a stori, ette di Storthingji svarar, at Rikji aarkar kji legge ut fleire Pening; derfy tankjer øg, han kan kji menke dei aa tene sey naakaa helles paa ein skikkelege Maati.

(Maalføre fraa Telemark.)

Ein samtale.

(Prova paa feroymaal fraa 1802.)

Geian Morgun! Gud signe tee! Qvæt eru Ørindi tujni so tujja aa Modni? — E atli meår til Utireávar. Qvussu eer Vegri? Qvussu er Atta? — Teå eer got enn, men E vajt ikkji, qvussu teå viil teåka seg up meuti Dei. — Viil tu ikkji feåra vi? — Naj! — Qvuj taa? — Tui